

Victoria Benedictsson

född 1850, död 1888, författarinna. Fadern var lantbrukare i Skåne, äktenskapet i vilket Victoria föddes var ej lyckligt, och för att komma ifrån hemmet gifte sig denna tjuogoettåring med en postmästare Benedictsson som var änkling med fem barn. För att döda tiden började hon utöva författarskap och lyckades så väl att hon i sin samtid blev väl upptagen i författarkretsar i Sverige och Danmark. Efter sin död har hon nått en stigande uppskattning som företrädare för 1880-talets realism i förening med fin människokännedom, kärlek till livet och frisk humor.

Redan som rätt litet barn hade hon svårt att få åtskilligt i Bibeln att gå ihop med Guds kärlek. Konfirmationsläsningen tycks dock hos henne ha efterlämnat positiva intryck. Men under påverkan av strömningar i tiden och starka personligheter såsom Georg Brandes kom hon att överge den kristna tro, som hon kanske aldrig helt och fullt tillägnat sig, för att i stället ge sig hän åt en allmän livstro.

En tid var hon Georg Brandes' älskarinna. Det är under denna tid hon har uttryckt sin livstro i följande rader till Ellen Key den 2 dec. 1887:

"Livet får göra med mig vad det vill. Jag är som en druvklase i en stor hand – livets varma, starka hand – och den handen håller mig upp i solen ett ögonblick. Druvklasen vet intet om att handen kan sluta sig, pressa, vrida och krossa, och den som sedan dricker vinet tänker heller inte på det."

Ett drygt halvår senare, den 22 juli 1888, dog hon för egen hand. I det avskedsbrev hon före självmordet skrev till vännen Axel Lundegård heter det:

"Jag tycker att jag tror inte på Gud, men jag kommer ändå att be till honom i det sista, så starkt är den döendes begär att känna levande väsen."

(Sven Danell: SAGT INFÖR DÖDEN - KONSTNÄRER, SIARE OCH SKALDER)